Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►B ►C1 **PADOMES REGULA (EK) Nr. 44/2001**

(2000. gada 22. decembris)

par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās ◄

(OV L 12, 16.1.2001., 1. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►M1	Komisijas Regula (EK) Nr. 1496/2002 (2002. gada 21. augusts)	L 225	13	22.8.2002.
►M2	Komisijas Regula (EK) Nr. 1937/2004, (2004. gada 9. novembris)	L 334	3	10.11.2004.
►M3	Komisijas Regula (EK) Nr. 2245/2004 (2004. gada 27. decembris)	L 381	10	28.12.2004.
►M4	Padomes Regula (EK) Nr. 1791/2006 (2006. gada 20. novembrī)	L 363	1	20.12.2006.
►M5	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1103/2008 (2008. gada 22. oktobris)	L 304	80	14.11.2008.
►M6	Komisijas Regula (EK) Nr. 280/2009 (2009. gada 6. aprīlis)	L 93	13	7.4.2009.
►M7	Komisijas Regula (ES) Nr. 416/2010 (2010. gada 12. maijs)	L 119	7	13.5.2010.
►M8	Komisijas Regula (ES) Nr. 156/2012 (2012. gada 22. februāris)	L 50	3	23.2.2012.
►M9	Padomes Regula (ES) Nr. 517/2013 (2013. gada 13. maijs)	L 158	1	10.6.2013.
►M10	Komisijas Regula (ES) Nr. 566/2013 (2013. gada 18. jūnijs)	L 167	29	19.6.2013.
►M11	Komisijas regula (ES) 2015/263 (2015. gada 16. janvāris)	L 45	2	19.2.2015.

Grozīta ar:

►A1	Akts par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā	L 236	33	23.9.2003.

Labota ar:

►C1	Kļūdu labojums, OV L 81, 29.3.2011., 18. lpp. (44/2001)			

▼B
▼C1

PADOMES REGULA (EK) Nr. 44/2001

(2000. gada 22. decembris)

par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 61. panta c) punktu un 67. panta 1. punktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā:

(1) Kopiena ir noteikusi sev mērķi uzturēt un attīstīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kurā tiek nodrošināta personu brīva pārvietošanās. Lai pakāpeniski izveidotu šādu telpu, Kopienai, cita starpā, būtu jāpieņem pasākumi saistībā ar tiesu iestāžu sadarbību civillietās, kas vajadzīga pareizai iekšējā tirgus darbībai.

(2) Dažas atšķirības starp valstu noteikumiem, kas reglamentē jurisdikciju un spriedumu atzīšanu, kavē pareizu iekšējā tirgus darbību. Būtiski ir noteikumi, lai vienādotu jurisdikcijas kolīziju normas civillietās un komerclietās un lai vienkāršotu formalitātes spriedumu ātrai un vienkāršai atzīšanai un izpildei dalībvalstīs, kurām ir saistoša šī regula.

(3) Uz šo telpu attiecas tiesu iestāžu sadarbība civillietās Līguma 65. panta nozīmē.

(4) Saskaņā ar subsidiaritātes un proporcionalitātes principu, kā noteikts Līguma 5. pantā, dalībvalstis nevar pietiekami sasniegt šīs regulas mērķus, un tāpēc tos vieglāk sasniegt Kopienā. Šī regula ietver obligātās prasības, lai sasniegtu minētos mērķus, un paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.

([1]) OV C 376, 28.12.1999., 1. lpp.
([2]) Atzinums sniegts 2000. gada 21. septembrī (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).
([3]) OV C 117, 26.4.2000., 6. lpp.

▼C1

(5) Dalībvalstis saskaņā ar Līguma 293. panta ceturto ievilkumu 1968. gada 27. septembrī noslēdza Briseles Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kurā grozījumi izdarīti ar konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanos minētajai konvencijai (turpmāk "Briseles konvencija") ([1]). 1988. gada 16. septembrī dalībvalstis un EBTA valstis noslēdza Lugāno Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās, kas ir 1968. gada Briseles konvencijas paralēlā konvencija. Sākts darbs šo konvenciju pārskatīšanai, un Padome ir apstiprinājusi pārskatīto dokumentu saturu. Jānodrošina šajā pārskatīšanā panākto rezultātu nepārtrauktība.

(6) Lai panāktu spriedumu brīvu apriti civillietās un komerclietās, ir vajadzīgi un lietderīgi, ka normas, kas nosaka jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi, reglamentē kāds Kopienas juridiskais instruments, kas ir saistošs un tieši piemērojams.

(7) Ir svarīgi šīs regulas darbības jomā ietvert galvenos civillietu un komerclietu jautājumus, izņemot dažus skaidri noteiktus jautājumus.

(8) Vajadzētu būt saistībai starp tiesvedību, kam piemēro šo regulu, un dalībvalsts teritoriju, kurā šī regula ir saistoša. Tāpēc kopējas normas par jurisdikciju principā būtu jāpiemēro, ja atbildētāja domicils ir vienā no šīm dalībvalstīm.

(9) Uz atbildētāju, kura domicils nav kādā dalībvalstī, parasti attiecas valsts normas par jurisdikciju, ko piemēro tās dalībvalsts teritorijā, kuras tiesā ir celta prasība, bet atbildētājam, kura domicils ir kādā dalībvalstī, kurā šī regula nav saistoša, būtu jāturpina piemērot Briseles konvenciju.

(10) Spriedumu brīvas aprites nolūkā spriedums, kas pieņemts kādā dalībvalstī, kurā šī regula ir saistoša, būtu jāatzīst un jāizpilda citā dalībvalstī, kurā šī regula ir saistoša, pat ja parādnieka domicils ir kādā trešā valstī.

(11) Jurisdikcijas normām vajadzētu būt ļoti paredzamām, un tām būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils, un jurisdikcijai vienmēr ir jābūt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās tiesvedības priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils būtu jānosaka autonomi, lai kopējās normas padarītu pārskatāmākas un novērstu jurisdikcijas kolīzijas.

([1]) OV L 299, 31.12.1972., 32. lpp.
OV L 304, 30.10.1978., 1. lpp.
OV L 388, 31.12.1982., 1. lpp.
OV L 285, 3.10.1989., 1. lpp.
OV C 15, 15.1.1997., 1. lpp.
Konsolidēto tekstu skatīt OV C 27, 26.1.1998., 1. lpp.

▼C1

(12) Papildus atbildētāja domicilam kā jurisdikcijas pamatojumam vajadzētu būt arī citiem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saikne starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedību.

(13) Saistībā ar apdrošināšanu, patērētāju līgumiem un nodarbinātību, vājākajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējās normas.

(14) Izņemot šajā regulā noteikto izņēmuma jurisdikcijas pamatojumu gadījumus, būtu jāievēro līgumslēdzēju pušu autonomija līgumos, kas nav apdrošināšanas, patērētāju vai darba līgumi, attiecībā uz kuriem ir atļauta vienīgi ierobežota autonomija noteikt tiesu, kurai ir jurisdikcija.

(15) Tiesvedības saskaņotas norises interesēs ir jāsamazina paralēlas tiesvedības iespēja un jānodrošina, ka divās dalībvalstīs nepieņem nesavienojamus spriedumus. Ir jāparedz skaidrs un iedarbīgs mehānisms, lai izšķirtu *lis pendens* lietas un saistītas darbības un novērstu problēmas, ko izraisa valstu atšķirības attiecībā uz dienu, kad prasību uzskata par celtu. Šīs regulas nolūkā minētā diena būtu jānosaka autonomi.

(16) Savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Kopienā pamato spriedumus, kas pieņemti kādā dalībvalstī un ko atzīst automātiski, bez vajadzības veikt kādu procedūru, izņemot strīdus gadījumus.

(17) Izmantojot to pašu savstarpējās uzticēšanās principu, procedūrai, kuras mērķis ir kādā dalībvalstī padarīt par izpildāmu spriedumu, kas pieņemts citā dalībvalstī, jābūt efektīvai un ātrai. Tālab sprieduma pasludināšanai par izpildāmu faktiski būtu jānotiek automātiski pēc sniegto dokumentu vienkāršas pārbaudes, nepastāvot nekādai iespējai, ka tiesa pēc savas iniciatīvas varētu atsaukties uz kādu no šajā regulā paredzētajiem izpildes atteikuma pamatojumiem.

(18) Tomēr tiesību uz aizstāvību ievērošana nozīmē, ka atbildētājam vajadzētu būt iespējai pret izpildāmības pasludināšanas lēmumu iesniegt pārsūdzību, ko izskata saskaņā ar kārtību strīdus gadījumos, ja viņš uzskata, ka pastāv kāds no izpildes atteikuma pamatojumiem. Prasītājam arī vajadzētu būt pieejamai pārsūdzības iespējai, ja ir noraidīts viņa pieteikums pasludināt izpildāmību.

(19) Būtu jānodrošina vajadzīgā nepārtrauktība starp Briseles konvenciju un šo regulu, un tālab būtu jānosaka pārejas noteikumi. Šī pati vajadzība attiecas uz Briseles konvencijas interpretāciju Eiropas Kopienu Tiesā, un 1971. gada protokols [1] joprojām būtu jāpiemēro arī lietām, ko izskata tiesā pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas.

---

[1] OV L 204, 2.8.1975., 28. lpp.
OV L 304, 30.10.1978., 1. lpp.
OV L 388, 31.12.1982., 1. lpp.
OV L 285, 3.10.1989., 1. lpp.
OV C 15, 15.1.1997., 1. lpp.
Konsolidēto tekstu skatīt OV C 27, 26.1.1998., 28. lpp.

▼C1

(20) Saskaņā ar 3. pantu Protokolā par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju, kas pievienots Līgumam par Eiropas Savienību un Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam, Apvienotā Karaliste un Īrija ir paziņojušas savu vēlmi piedalīties šīs regulas pieņemšanā un piemērošanā.

(21) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā par Dānijas nostāju, kas pievienots Līgumam par Eiropas Savienību un Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam, Dānija nepiedalās šīs regulas pieņemšanā, un tāpēc Dānijai šī regula nav saistoša un nav jāpiemēro.

(22) Ņemot vērā to, ka Briseles konvencija ir spēkā attiecībās starp Dāniju un dalībvalstīm, kurām ir saistoša šī regula, minēto konvenciju un 1971. gada protokolu turpina piemērot attiecībās starp Dāniju un dalībvalstīm, kurām ir saistoša šī regula.

(23) Briseles konvenciju turpina piemērot arī to dalībvalstu teritorijās, kuras ir minētās konvencijas teritoriālajā piemērošanas jomā un uz kurām šī regula neattiecas saskaņā ar Līguma 299. pantu.

(24) Līdzīgi konsekvences labad šai regulai nevajadzētu ietekmēt normas, kas reglamentē jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un iekļautas konkrētos Kopienas instrumentos.

(25) To starptautisko saistību ievērošana, ko uzņēmušās dalībvalstis, pamato to, ka šai regulai nevajadzētu ietekmēt konvencijas, kuru puses ir dalībvalstis un kuras attiecas uz konkrētiem jautājumiem.

(26) Šīs regulas pamatnormās būtu jāparedz pietiekams elastīgums, lai ņemtu vērā dažu dalībvalstu konkrētos procesuālos noteikumus. Daži Briseles konvencijai pievienotā protokola noteikumi attiecīgi būtu jāiekļauj šajā regulā.

(27) Lai varētu notikt saskaņota pāreja dažās jomās, uz ko attiecas īpaši noteikumi Briseles konvencijai pievienotajā protokolā, ar šo regulu uz pārejas laiku paredz noteikumus, ņemot vērā īpašo stāvokli dažās dalībvalstīs.

(28) Vēlākais piecus gadus pēc šīs regulas stāšanās spēkā Komisija sniegs ziņojumu par tās piemērošanu un, vajadzības gadījumā, iesniegs priekšlikumus tās pielāgošanai.

(29) Komisijai būs jāprecizē I līdz IV pielikums attiecībā uz normām par valstu jurisdikciju, tiesām un kompetentajām iestādēm un pārsūdzības procedūrām, par pamatu izmantojot attiecīgo dalībvalstu pārsūtītos grozījumus. Šīs regulas IV un V pielikuma grozījumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ([1]),

([1]) OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

▼C1

IR PIEŅĒMUSI ŠO REGULU.

I NODAĻA

DARBĪBAS JOMA

1. pants

1. Šo regulu piemēro civillietās un komerclietās neatkarīgi no tiesas būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas vai administratīvajām lietām.

2. Šo regulu nepiemēro attiecībā uz:

a) fizisko personu juridisko statusu vai tiesībspēju un rīcībspēju, īpašumtiesībām, kas izriet no laulības attiecībām, testamentiem un mantošanu;

b) bankrotu, ar maksātnespējīgu uzņēmējsabiedrību vai citu juridisko personu likvidāciju saistītām procedūrām, tiesas rīkojumiem, mierizlīgumiem un līdzīgām procedūrām;

c) sociālo nodrošinājumu;

d) šķīrējtiesu.

3. Šajā regulā termins "dalībvalsts" nozīmē visas dalībvalstis, izņemot Dāniju.

II NODAĻA

JURISDIKCIJA

1. iedaļa

Vispārīgi noteikumi

2. pants

1. Saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības, var iesūdzēt attiecīgās dalībvalsts tiesā.

2. Uz personām, kas nav tās dalībvalsts pilsoņi, kurā ir to domicils, attiecas jurisdikcijas normas, ko piemēro attiecīgās valsts pilsoņiem.

3. pants

1. Personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citas dalībvalsts tiesā vienīgi saskaņā ar šīs nodaļas 2. līdz 7. iedaļā izklāstītajiem noteikumiem.

2. Jo īpaši pret tām nepiemēro I pielikumā izklāstītos valsts jurisdikcijas noteikumus.

4. pants

1. Ja atbildētāja domicils nav kādā dalībvalstī, tad katras dalībvalsts tiesu jurisdikciju, ievērojot 22. un 23. pantu, nosaka attiecīgās dalībvalsts tiesību akti.

▼C1

2. Pret šādu atbildētāju visas personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības, šajā valstī var tāpat kā attiecīgās valsts pilsoņi izmantot spēkā esošās jurisdikcijas normas un jo īpaši I pielikumā norādītās normas.

2. iedaļa

Īpašā jurisdikcija

5. pants

Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, citā dalībvalstī var iesūdzēt:

1) a) lietās, kas attiecas uz līgumiem – attiecīgās saistības izpildes vietas tiesās;

b) šā noteikuma mērķiem un ja vien nepastāv citāda vienošanās, attiecīgās saistības izpildes vieta ir:

— preču iegādes gadījumā – vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu preces tika piegādātas vai bija jāpiegādā,

— pakalpojumu sniegšanas gadījumā – vieta dalībvalstī, kurā saskaņā ar līgumu pakalpojums tika sniegts vai bija jāsniedz;

c) ja nepiemēro b) apakšpunktu, tad piemēro a) apakšpunktu;

2) lietās, kas attiecas uz uzturēšanu – uztura kreditora domicila vai pastāvīgās mītnesvietas tiesās vai, tiesā, kuras jurisdikcijā saskaņā ar tās tiesību aktiem ir tiesvedība attiecībā uz personas juridisko statusu, ja jautājums par uzturēšanu ir saistīts ar šādu tiesvedību, ja vien šīs jurisdikcijas pamatā nav vienīgi vienas iesaistītās puses pilsonība;

3) lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu – tās vietas tiesās, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu;

4) attiecībā uz tādu civilprasību par zaudējumu atlīdzināšanu vai restitūciju, kuras pamatā ir krimināls odāma darbība – tiesā, kurā izskata attiecīgo kriminālli etu, ciktāl šīs tiesas jurisdikcijā saskaņā ar tās tiesību aktiem ir civillietu izskatīšana;

5) attiecībā uz strīdiem, kas izriet no filiāles, aģentūras vai citas struktūras darbības – filiāles, aģentūras vai citas struktūras atrašanās vietas tiesā;

6) kā ar statūtiem vai rakstisku instrumentu izveidota vai mutiski izveidota un rakstiski apliecināta trasta dibinātāju, pilnvaroto vai labuma guvēju – tās dalībvalsts tiesās, kurā ir trasta domicils;

▼C1

7) attiecībā uz strīdiem par tādas atlīdzības maksājumu, ko prasa saistībā ar kravas izglābšanu – tiesā, kuras jurisdikcijā attiecīgajai kravai:

a) ir uzlikts arests, lai nodrošinātu šādu maksājumu; vai

b) varēja tikt uzlikts šāds arests, taču ir tikusi iemaksāta drošības nauda vai sniegts cits nodrošinājums;

ar nosacījumu, ka šo noteikumu piemēro vienīgi tad, ja tiek apgalvots, ka atbildētājs ir ieinteresēts kravā vai bija ieinteresēts tās izglābšanas laikā.

6. pants

Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var arī iesūdzēt:

1) ja šī persona ir viens no vairākiem atbildētājiem – tās vietas tiesā, kurā kādam no atbildētājiem ir domicils, ja prasības ir tik cieši saistītas, ka ir lietderīgi tās izskatīt un izlemt kopā, lai izvairītos no riska, ka atsevišķā tiesvedībā tiek pieņemti nesavienojami spriedumi;

2) kā trešo personu prasībā par garantiju vai galvojumu vai jebkurā citā tiesvedībā ar trešo personu piedalīšanos – tiesā, kurā ir celta sākotnējā prasība, ja vien tā nav celta vienīgi ar mērķi attiecībā uz šo personu nepieļaut tās tiesas jurisdikciju, kura būtu kompetenta šīs personas lietā;

3) ar pretprasību, kura izriet no tā paša līguma vai faktiem, kas bija pamatprasības pamatā – tiesā, kurā tiek izskatīta pamatprasība;

4) lietās, kas attiecas uz līgumu, ja tiesvedību var apvienot ar tiesvedību pret to pašu atbildētāju jautājumos par lietu tiesībām uz nekustamo īpašumu – tās dalībvalsts tiesā, kurā atrodas īpašums.

7. pants

Ja saskaņā ar šo regulu kādas dalībvalsts tiesas jurisdikcijā ir prasības attiecībā uz atbildību, ko rada kuģu izmantošana vai ekspluatācija, minētās tiesas – vai jebkuras citas tiesas, kas to šajā nolūkā aizstāj saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem – jurisdikcijā ir arī prasības par šādas atbildības ierobežošanu.

3. iedaļa

Jurisdikcija lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu

8. pants

Lietās attiecībā uz apdrošināšanu jurisdikciju nosaka ar šo iedaļu, neskarot 4. pantu un 5. panta 5. punktu.

▼C1

9. pants

1. Apdrošinātāju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt:

a) tās dalībvalsts tiesās, kurā ir viņa domicils; vai

b) citā dalībvalstī, ja prasību iesniedzis apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs – tās vietas tiesās, kur ir prasītāja domicils;

c) ja viņš ir līdzapdrošinātājs – tās dalībvalsts tiesās, kurā ir celta prasība pret galveno apdrošinātāju.

2. Uzskata, ka apdrošinātājam, kura domicils nav kādā dalībvalstī, bet kuram ir filiāle, aģentūra vai cita struktūra vienā no dalībvalstīm, strīdos, kas izriet no filiāles, aģentūras vai citas struktūras darbības, ir domicils minētajā dalībvalstī.

10. pants

Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu vai nekustamā īpašuma apdrošināšanu apdrošinātāju turklāt var iesūdzēt tās vietas tiesās, kur iestājies notikums, kas rada kaitējumu. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad uz kustamo un nekustamo īpašumu attiecas tā pati apdrošināšanas polise un abus negatīvi ietekmējis viens un tas pats gadījums.

11. pants

1. Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu apdrošinātāju – ja to atļauj attiecīgās tiesas tiesību akti – var arī piesaistīt prasībai, ko pret apdrošināto cēlusi cietusī puse.

2. Šīs regulas 8., 9. un 10. pantu piemēro prasībām, ko cietusī puse cēlusi tieši pret apdrošinātāju, ja šādas tiešas prasības ir atļautas.

3. Ja tiesību akti, kas reglamentē šādas tiešas prasības, nosaka, ka apdrošinājuma ņēmēju vai apdrošināto var piesaistīt kā pusi prasībā, viņi ir tās pašas tiesas jurisdikcijā.

12. pants

1. Neskarot 11. panta 3. punktu, apdrošinātājs var celt prasību vienīgi tās dalībvalsts tiesās, kurā ir atbildētāja domicils, neatkarīgi no tā, vai atbildētājs ir apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs.

2. Šīs iedaļas noteikumi neietekmē tiesības celt pretprasību tiesā, kurā saskaņā ar šo iedaļu ir celta pamatprasība.

▼C1

13. pants

No šīs iedaļas noteikumiem var atkāpties vienīgi ar vienošanos:

1) ko panāk pēc strīda rašanās; vai

2) kas ļauj apdrošinājuma ņēmējam, apdrošinātajam vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējam celt prasību tiesās, kas nav šajā iedaļā norādītās tiesas; vai

3) kas ir noslēgta starp apdrošinājuma ņēmēju un apdrošinātāju, kuriem abiem līguma slēgšanas laikā ir domicils vai pastāvīgā mītnesvieta tajā pašā dalībvalstī, un kas piešķir jurisdikciju šīs valsts tiesām, pat ja notikums, kas rada kaitējumu, iestātos ārvalstīs, ar nosacījumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā attiecīgās valsts tiesību aktiem; vai

4) kas ir noslēgta ar apdrošinājuma ņēmēju, kura domicils nav dalībvalstī, izņemot tiktāl, ciktāl apdrošināšana ir obligāta vai attiecas uz nekustamo īpašumu kādā dalībvalstī; vai

5) kas ir saistīta ar apdrošināšanas līgumu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz vienu vai vairākiem 14. pantā paredzētajiem riskiem.

14. pants

Riski, kas minēti 13. panta 5. punktā, ir šādi:

1) jebkāds turpmāk norādītā zaudējums vai bojājums:

   a) jūras kuģi, iekārtas, kas atrodas kontinentālajā šelfā vai atklātā jūrā, vai gaisakuģi, ja zaudējumu vai bojājumu rada apdraudējumi, kas saistīti ar to izmantošanu komerciāliem nolūkiem;

   b) preces tranzītā, izņemot pasažieru bagāžu, ja tranzīts ir pārvadājums ar šādiem kuģiem vai gaisakuģiem vai ietver šādu pārvadājumu;

2) jebkāda atbildība, izņemot atbildību par pasažieriem nodarītajiem miesas bojājumiem vai viņu bagāžas bojājumiem:

   a) kura izriet no kuģu, iekārtu vai gaisa kuģu izmantošanas vai ekspluatācijas, kā minēts 1. punkta a) apakšpunktā, ciktāl attiecībā uz pēdējiem minētajiem tās dalībvalsts tiesību akti, kurā šāds gaisakuģis ir reģistrēts, neaizliedz vienošanos par jurisdikciju attiecībā uz šādu risku apdrošināšanu;

   b) par zaudējumu vai bojājumu, ko nodarījušas preces tranzītā, kā aprakstīts 1. punkta b) apakšpunktā;

3) jebkādi finansiāli zaudējumi, kas ir saistīti ar kuģu, iekārtu vai gaisakuģu izmantošanu vai ekspluatāciju, kā minēts 1. punkta a) apakšpunktā, jo īpaši kravas vai frakts līguma zaudējums;

4) jebkādi riski vai intereses saistībā ar 1. līdz 3. punktā minētajiem riskiem;

▼C1

5) neskarot 1. līdz 4. punktu, visi "lielie riski", kas noteikti Padomes Direktīvā 73/239/EEK ([1]), kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvām 88/357/EEK ([2]) un 90/618/EEK ([3]) to pēdējās spēkā esošajās versijās.

4. iedaļa

Jurisdikcija attiecībā uz patērētāju līgumiem

15. pants

1. Lietās saistībā ar līgumiem, ko persona – patērētājs – noslēgusi mērķiem, kurus var uzskatīt par nesaistītiem ar viņa arodu vai profesiju, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neskarot 4. pantu un 5. panta 5. punktu, ja:

a) tas ir līgums par preču iegādi ar nomaksu pa daļām; vai

b) tas ir līgums par aizdevumu, kas atmaksājams pa daļām, vai jebkāda cita veida kredītu, kas izsniegts nolūkā finansēt preču iegādi; vai

c) visos citos gadījumos – līgums ir noslēgts ar personu, kas veic komercdarbību vai profesionālo darbību patērētāja domicila dalībvalstī vai jebkādā veidā vērš šādu darbību uz attiecīgo dalībvalsti vai vairākām dalībvalstīm, tostarp attiecīgo dalībvalsti, un līgums ietilpst šādas darbības jomā.

2. Ja patērētājs noslēdz līgumu ar personu, kuras domicils nav dalībvalstī, bet kurai ir filiāle, aģentūra vai cita struktūra kādā dalībvalstī, strīdos, kas izriet no filiāles, aģentūras vai citas struktūras darbības, uzskata, ka attiecīgās personas domicils ir šajā dalībvalstī.

3. Šī iedaļa neattiecas uz pārvadājuma līgumiem, izņemot līgumus, kas par kopēju cenu paredz apvienot ceļošanu un izmitināšanu.

16. pants

1. Patērētājs var celt prasību pret otru līgumslēdzēju pusi vai nu tās dalībvalsts tiesās, kurā ir minētās puses domicils, vai arī patērētāja domicila vietas tiesās.

2. Otra līgumslēdzēja puse var celt prasību pret patērētāju vienīgi tās dalībvalsts tiesās, kurā ir patērētāja domicils.

([1]) OV L 228, 16.8.1973., 3. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/26/EK (OV L 181, 20.7.2000., 65. lpp.).
([2]) OV L 172, 4.7.1988., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2000/26/EK.
([3]) OV L 330, 29.11.1990., 44. lpp.

▼C1

3. Šis pants neietekmē tiesības celt pretprasību tiesā, kurā saskaņā ar šo iedaļu ir celta pamatprasība.

17. pants

No šīs iedaļas noteikumiem var atkāpties vienīgi ar vienošanos:

1) ko panāk pēc strīda rašanās; vai

2) kas ļauj patērētājam celt prasību tiesās, kas nav šajā iedaļā norādītās tiesas; vai

3) kas ir noslēgta starp patērētāju un otru līgumslēdzēju pusi, kuriem abiem līguma slēgšanas laikā ir domicils vai pastāvīgā mītnesvieta tajā pašā dalībvalstī un kas piešķir jurisdikciju šīs dalībvalsts tiesām, ar nosacījumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

5. iedaļa

Jurisdikcija attiecībā uz atsevišķiem darba līgumiem

18. pants

1. Lietās, kas attiecas uz atsevišķiem darba līgumiem, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neskarot 4. pantu un 5. panta 5. punktu.

2. Ja darbinieks noslēdz atsevišķu darba līgumu ar darba devēju, kura domicils nav dalībvalstī, bet kuram ir filiāle, aģentūra vai cita struktūra kādā no dalībvalstīm, tad strīdos, kas izriet no filiāles, aģentūras vai citas struktūras darbības, uzskata, ka attiecīgā darba devēja domicils ir šajā dalībvalstī.

19. pants

Darba devēju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt:

1) tās dalībvalsts tiesās, kurā ir viņa domicils; vai

2) citā dalībvalstī:

   a) tiesās tajā vietā, kur darbinieks pastāvīgi veic darbu, vai tiesā tajā vietā, kur viņš to veicis pēdējoreiz; vai

   b) ja darbinieks pastāvīgi neveic vai neveica darbu vienā noteiktā dalībvalstī – tiesās tajā vietā, kur atrodas vai atradās uzņēmums, kas pieņēma darbinieku.

▼C1

20. pants

1. Darba devējs var celt prasību vienīgi tās dalībvalsts tiesās, kurā ir darbinieka domicils.

2. Šīs iedaļas noteikumi neietekmē tiesības celt pretprasību tiesā, kurā saskaņā ar šo iedaļu ir celta pamatprasība.

21. pants

No šīs iedaļas noteikumiem var atkāpties vienīgi saskaņā ar vienošanos par jurisdikciju:

1) ko panāk pēc strīda rašanās; vai

2) kas ļauj darbiniekam celt prasību citās tiesās, kas nav šajā iedaļā norādītās tiesas.

6. iedaļa

Izņēmuma jurisdikcija

22. pants

Šādām tiesām ir izņēmuma jurisdikcija neatkarīgi no domicila:

1) lietā, kuras priekšmets ir lietu tiesības saistībā ar nekustamo īpašumu vai nekustamā īpašuma noma/īre – tās dalībvalsts tiesām, kurā atrodas īpašums.

   Tomēr lietā, kuras priekšmets ir nekustamā īpašuma noma/īre, kas noslēgta pagaidu privātai izmantošanai uz ne ilgāk kā sešiem mēnešiem pēc kārtas, jurisdikcija ir arī tās dalībvalsts tiesām, kurā ir atbildētāja domicils, ar nosacījumu, ka īrnieks/nomnieks ir fiziska persona un ka iznomātāja/izīrētāja un īrnieka/nomnieka domicils ir vienā un tajā pašā dalībvalstī;

2) lietā, kuras priekšmets ir uzņēmējsabiedrību, citu juridisko personu vai fizisku vai juridisku personu apvienību izveides spēkā esamība, to darbības izbeigšana vai likvidācija, vai to pārvaldes struktūru pieņemto lēmumu spēkā esamība – tās dalībvalsts tiesām, kurā ir uzņēmējsabiedrības, juridiskās personas vai apvienības atrašanās vieta. Lai noteiktu šo atrašanās vietu, tiesa piemēro starptautisko privāttiesību normas;

3) lietā, kuras priekšmets ir valsts reģistru ierakstu spēkā esamība – tās dalībvalsts tiesām, kura uztur attiecīgo reģistru;

4) lietā attiecībā uz tādu patentu, preču zīmju, dizainparaugu vai citu līdzīgu tiesību reģistrāciju vai spēkā esamību, kas jādeponē vai jāreģistrē – tās dalībvalsts tiesām, kurā deponēšana vai reģistrācija ir pieteikta vai veikta vai kurā to uzskata par veiktu saskaņā ar kāda Kopienas instrumenta vai starptautiskas konvencijas noteikumiem.

▼C1

Neskarot Eiropas Patentu biroja jurisdikciju saskaņā ar Konvenciju par Eiropas patentu piešķiršanu, kas parakstīta 1973. gada 5. oktobrī Minhenē, neatkarīgi no domicila vienīgi katras dalībvalsts tiesām ir jurisdikcija lietās par jebkura attiecīgajai valstij piešķirtā Eiropas patenta reģistrāciju vai spēkā esamību;

5) lietā attiecībā uz spriedumu izpildi – tās dalībvalsts tiesām, kurā spriedums ir izpildīts vai ir jāizpilda.

7. iedaļa

Vienošanās par jurisdikciju

23. pants

1. Ja puses, no kurām vienai vai vairākām domicils ir kādā dalībvalstī, ir vienojušās par to, ka tiesai vai tiesām kādā dalībvalstī ir jurisdikcija izskatīt jebkādus strīdus, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar noteiktām tiesiskām attiecībām, tad jurisdikcija ir šai tiesai vai tiesām. Tā ir izņēmuma jurisdikcija, ja vien puses nav vienojušās citādi. Šāda vienošanās, kas piešķir jurisdikciju, ir:

a) rakstiska vai rakstiski apstiprināta; vai

b) tādā formā, kas atbilst pušu starpā pastāvošajai praksei; vai

c) starptautiskajā tirdzniecībā vai komercdarbībā – tādā formā, kas atbilst praksei, par ko puses zina vai par ko pusēm būtu vajadzējis zināt, un ko šādā tirdzniecībā vai komercdarbībā iesaistītās attiecīgā līguma veida līgumslēdzējas puses plaši pazīst un regulāri ievēro.

2. Jebkura saziņa, izmantojot elektroniskus līdzekļus, kas paliekoši reģistrē vienošanos, ir līdzvērtīga "rakstiskam".

3. Ja šādu vienošanos noslēdz puses, no kurām nevienai domicils nav kādā dalībvalstī, tad tiesām citās dalībvalstīs nav jurisdikcijas izskatīt strīdus starp šādām pusēm, ja vien izvēlētā tiesa vai tiesas nav atteikušās no jurisdikcijas.

4. Dalībvalsts tiesai vai tiesām, kurām ar trasta dibināšanas aktu ir piešķirta jurisdikcija, ir izņēmuma jurisdikcija jebkurā prasībā, kas celta pret trasta dibinātāju, pilnvaroto vai labuma guvēju, ja ir skartas šo personu attiecības vai viņām trastā noteiktās tiesības vai pienākumi.

5. Vienošanās vai trasta dibināšanas akta noteikumiem, ar ko piešķir jurisdikciju, nav spēkā, ja tie ir pretrunā ar 13., 17. vai 21. pantu vai ja tiesām, kuru jurisdikciju tie izslēdz, ir izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar 22. pantu.

▼C1

24. pants

Papildus jurisdikcijai, kas atvasināta no citiem šīs regulas noteikumiem, jurisdikcija ir dalībvalsts tiesai, kurā atbildētājs vēršas. Šo normu nepiemēro, ja atbildētājs vērsies tiesā, lai apstrīdētu jurisdikciju, vai ja citai tiesai ir izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar 22. pantu.

8. iedaļa

Jurisdikcijas un pieņemamības pārbaude

25. pants

Ja kādas dalībvalsts tiesā ceļ prasību, kura galvenokārt attiecas uz lietu, kas saskaņā ar 22. pantu ir citas dalībvalsts tiesu izņēmuma jurisdikcijā, tā pēc savas iniciatīvas paziņo, ka tai nav jurisdikcijas.

26. pants

1. Ja atbildētājs, kura domicils ir vienā no dalībvalstīm, tiek iesūdzēts tiesā citā dalībvalstī un neierodas tiesā, tiesa pēc savas iniciatīvas paziņo, ka tai nav jurisdikcijas, ja vien tās jurisdikcija nav atvasināta no šīs regulas noteikumiem.

2. Tiesa aptur tiesvedību, kamēr nav pierādīts, ka atbildētājs ir varējis laikus saņemt dokumentu, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgu dokumentu, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību, vai ka šajā nolūkā ir veikti visi vajadzīgie pasākumi.

3. Šā panta 2. punkta vietā piemēro 19. pantu Padomes Regulā (EK) Nr. 1348/2000 (2000. gada 29. maijs) par tiesas un ārpustiesas civillietu un komerclietu dokumentu izsniegšanu Eiropas Savienības dalībvalstīs ([1]), ja dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgs dokuments bija jāpārsūta no vienas dalībvalsts uz citu saskaņā ar minēto regulu.

4. Ja nepiemēro Regulu (EK) Nr. 1348/2000, piemēro 15. pantu 1965. gada 15. novembra Hāgas Konvencijā par tiesas un ārpustiesas civillietu un komerclietu dokumentu izsniegšanu ārvalstīs, ja dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgs dokuments bija jāpārsūta saskaņā ar minēto konvenciju.

9. iedaļa

***Lis pendens* un saistītas prasības**

27. pants

1. Ja prasības par vienu un to pašu pamatu un priekšmetu starp tām pašām pusēm ir celtas dažādu dalībvalstu tiesās, tad visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, pēc savas iniciatīvas aptur tiesvedību, līdz tiek konstatēta tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā celta prasība.

([1]) OV L 160, 30.6.2000., 37. lpp.

▼C1

2. Ja ir konstatēta tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā celta prasība, tad visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, atsakās no jurisdikcijas par labu pirmajai minētajai tiesai.

28. pants

1. Ja saistītas prasības tiek izskatītas dažādu dalībvalstu tiesās, tad visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, var apturēt tiesvedību.

2. Ja šīs prasības tiek izskatītas pirmajā instancē, tad visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, pēc kādas puses pieteikuma var arī atteikties no jurisdikcijas, ja attiecīgās prasības ir tās tiesas jurisdikcijā, kurā pirmajā celta prasība, un ja tās tiesību akti ļauj šīs prasības apvienot.

3. Šajā pantā prasības uzskata par saistītām, ja tās ir tik cieši saistītas, ka ir lietderīgi tās izskatīt un izlemt kopā, lai izvairītos no riska, ka atsevišķā tiesvedībā tiek pieņemti nesavienojami spriedumi.

29. pants

Ja prasības ir vairāku tiesu izņēmuma jurisdikcijā, visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, atsakās no jurisdikcijas par labu minētajai tiesai.

30. pants

Šajā iedaļā uzskata, ka prasība ir celta tiesā:

1) laikā, kad dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgs dokuments ir iesniegts tiesā, ar nosacījumu, ka prasītājs pēc tam ir veicis pasākumus, kas viņam bija jāveic, lai nodrošinātu izsniegšanu atbildētājam; vai

2) ja dokuments jāizsniedz pirms iesniegšanas tiesā – laikā, kad to saņem iestāde, kas ir atbildīga par izsniegšanu, ar nosacījumu, ka prasītājs pēc tam ir veicis visus pasākumus, kas viņam bija jāveic, lai nodrošinātu dokumentu iesniegšanu tiesā.

10. iedaļa

Pagaidu pasākumi, tostarp aizsardzības pasākumi

31. pants

Dalībvalsts tiesās var iesniegt pieteikumu attiecībā uz tādiem pagaidu pasākumiem, tostarp aizsardzības pasākumiem, ko var piemērot saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem, pat ja saskaņā ar šo regulu lieta pēc būtības ir citas dalībvalsts tiesu jurisdikcijā.

▼C1

III NODAĻA

ATZĪŠANA UN IZPILDE

32. pants

Šajā regulā "spriedums" ir jebkurš spriedums, ko pieņēmusi kādas dalībvalsts tiesa, neatkarīgi no sprieduma nosaukuma, tostarp dekrēts, rīkojums, lēmums vai izpildraksts, kā arī izmaksu vai izdevumu noteikšana, ko veic tiesas ierēdnis.

1. iedaļa

Atzīšana

33. pants

1. Dalībvalstī pieņemtu spriedumu bez kādas īpašas procedūras atzīst pārējās dalībvalstīs.

2. Jebkura ieinteresētā puse, kas sprieduma atzīšanu izvirza par galveno jautājumu strīdā, saskaņā ar šīs nodaļas 2. un 3. iedaļā noteiktajām procedūrām var iesniegt pieteikumu lēmuma pieņemšanai par sprieduma atzīšanu.

3. Ja tiesvedības rezultāts dalībvalsts tiesā ir atkarīgs no lēmuma par saistītu jautājumu attiecībā uz atzīšanu, tad minētā jautājuma izlemšana ir šīs tiesas jurisdikcijā.

34. pants

Spriedumu neatzīst:

1) ja šāda atzīšana ir acīmredzami pretrunā tās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, kurā prasa atzīšanu;

2) aizmuguriska sprieduma gadījumā – ja atbildētājam netika laikus izsniegts dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzīgs dokuments, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību, izņemot gadījumu, ja atbildētājs nav sācis sprieduma pārsūdzēšanas procedūru, kad viņam bija iespējams to darīt;

3) ja tas ir nesavienojams ar spriedumu, kas dalībvalstī, kurā prasa atzīšanu, pieņemts strīdā starp tām pašām pusēm;

4) ja tas ir nesavienojams ar agrāku spriedumu, kas pieņemts citā dalībvalstī vai kādā trešā valstī un par vienu un to pašu pamatu un priekšmetu starp tām pašām pusēm, ar nosacījumu, ka agrākais spriedums atbilst nosacījumiem tā atzīšanai dalībvalstī, kurā prasa atzīšanu.

35. pants

1. Turklāt spriedumu neatzīst, ja tas ir pretrunā II nodaļas 3., 4. vai 6. iedaļai, kā arī 72. pantā paredzētajā gadījumā.

▼C1

2. Pārbaudot jurisdikcijas pamatu iepriekšējā punktā minētajā gadījumā, tiesai vai iestādei, kurā iesniegts pieteikums par atzīšanu, ir saistoši konstatētie fakti, kas ir pamatā izcelsmes dalībvalsts tiesas jurisdikcijai.

3. Ņemot vērā 1. punktu, izcelsmes dalībvalsts tiesas jurisdikcija nav pārskatāma. Šīs regulas 34. panta 1. punktā minēto sabiedriskās kārtības pārbaudi nevar piemērot normām, kas saistītas ar jurisdikciju.

36. pants

Ārvalstīs pieņemti spriedumi nekādos apstākļos nav pārskatāmi pēc būtības.

37. pants

1. Tiesa dalībvalstī, kurā prasa atzīt spriedumu, kas pieņemts citā dalībvalstī, drīkst apturēt tiesvedību, ja spriedums ir pārsūdzēts vispārējā kārtībā.

2. Tiesa dalībvalstī, kurā prasa atzīt spriedumu, kas pieņemts Īrijā vai Apvienotajā Karalistē, drīkst apturēt tiesvedību, ja izcelsmes dalībvalstī izpilde ir atlikta, pamatojoties uz pārsūdzību.

2. iedaļa

Izpilde

38. pants

1. Spriedumu, kas pieņemts un izpildāms kādā dalībvalstī, izpilda citā dalībvalstī tad, kad pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma spriedums ir pasludināts par izpildāmu šajā citā dalībvalstī.

2. Tomēr Apvienotajā Karalistē šādu spriedumu Anglijā un Velsā, Skotijā vai Ziemeļīrijā izpilda tad, kad pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma tas reģistrēts izpildei attiecīgajā Apvienotās Karalistes daļā.

39. pants

1. Pieteikumu iesniedz II pielikuma sarakstā norādītajā tiesā vai kompetentajā iestādē.

2. Vietējo jurisdikciju nosaka, atsaucoties uz tās puses domicila vietu, attiecībā uz kuru prasa izpildi, vai arī uz izpildes vietu.

40. pants

1. Pieteikuma iesniegšanas procedūru reglamentē tās dalībvalsts tiesību akti, kurā prasa izpildi.

2. Pieteikuma iesniedzējam ir jānorāda adrese dokumentu izsniegšanai tās tiesas jurisdikcijas teritorijā, kurā iesniedz pieteikumu. Tomēr, ja tās dalībvalsts tiesību akti, kurā prasa izpildi, neparedz norādīt šādu adresi, pieteikuma iesniedzējs ieceļ pārstāvi *ad litem*.

▼C1

3. Pieteikumam pievieno 53. pantā minētos dokumentus.

41. pants

Spriedumu pasludina par izpildāmu, tiklīdz ir izpildītas 53. pantā minētās formalitātes, neveicot pārbaudes saskaņā ar 34. un 35. pantu. Puse, attiecībā uz kuru prasa izpildi, šajā tiesvedības stadijā nav tiesīga iesniegt nekādus paskaidrojumus pieteikuma sakarā.

42. pants

1. Lēmumu par pieteikumu pasludināt izpildāmību tūlīt dara zināmu pieteikuma iesniedzējam saskaņā ar kārtību, kāda noteikta tās dalībvalsts tiesību aktos, kur prasa izpildi.

2. Lēmumu par izpildāmības pasludināšanu izsniedz pusei, attiecībā uz kuru prasa izpildi, pievienojot spriedumu, ja tas šai pusei jau nav izsniegts.

43. pants

1. Visas puses var pārsūdzēt lēmumu par pieteikumu pasludināt izpildāmību.

2. Pārsūdzību iesniedz tiesā, kas norādīta III pielikuma sarakstā.

3. Pārsūdzību izskata saskaņā ar normām, kas reglamentē kārtību strīdus gadījumos.

4. Ja puse, attiecībā uz kuru prasa izpildi, neierodas apelācijas instances tiesā tiesvedībā saistībā ar pieteikuma iesniedzēja ierosinātu pārsūdzību, piemēro 26. panta 2. līdz 4. punktu, pat ja pusei, attiecībā uz kuru prasa izpildi, domicila nav nevienā no dalībvalstīm.

5. Pārsūdzību pret izpildāmības pasludināšanu iesniedz mēneša laikā pēc izpildāmības pasludināšanas lēmuma izsniegšanas. Ja pusei, attiecībā uz kuru prasa izpildi, domicils ir dalībvalstī, kas nav tā pati dalībvalsts, kurā pasludināta izpildāmība, tad pārsūdzības termiņš ir divi mēneši, un to sāk skaitīt no dienas, kad lēmums par izpildāmības pasludināšanu izsniegts vai nu personiski, vai arī mītnesvietā. Termiņu nedrīkst pagarināt attāluma dēļ.

44. pants

Spriedumu par pārsūdzību var apstrīdēt vienīgi ar IV pielikumā minēto pārsūdzību.

45. pants

1. Tiesa, kurā pārsūdzība ir iesniegta saskaņā ar 43. pantu vai 44. pantu, atsakās pasludināt izpildāmību vai atceļ to, vienīgi pamatojot to ar kādu no 34. un 35. pantā noteiktajiem iemesliem. Lēmumu tā pieņem nekavējoties.

▼C1

2. Ārvalstīs pieņemti spriedumi nekādos apstākļos nav pārskatāmi pēc būtības.

46. pants

1. Tiesa, kurā pārsūdzība iesniegta saskaņā ar 43. vai 44. pantu, pēc tās puses pieteikuma, attiecībā uz kuru prasa izpildi, aptur tiesvedību, ja spriedums ir pārsūdzēts vispārējā kārtībā izcelsmes dalībvalstī vai ja šādas pārsūdzības termiņš vēl nav beidzies; pēdējā minētajā gadījumā tiesa var noteikt termiņu, kurā šāda pārsūdzība iesniedzama.

2. Ja spriedums ir pieņemts Īrijā vai Apvienotajā Karalistē, jebkuru izcelsmes dalībvalstī pieejamo pārsūdzības veidu 1. punkta vajadzībām uzskata par pārsūdzību vispārējā kārtībā.

3. Tiesa var arī izpildei piemērot nosacījumu, ka jāsniedz tiesas noteikts nodrošinājums.

47. pants

1. Ja spriedums jāatzīst saskaņā ar šo regulu, nekas neliedz pieteikuma iesniedzējam izmantot pagaidu pasākumus, tostarp aizsardzības pasākumus, saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā iesniegts pieteikums, neprasot izpildāmības pasludināšanu saskaņā ar 41. pantu.

2. Izpildāmības pasludināšana dod tiesības veikt jebkādus aizsardzības pasākumus.

3. Termiņā, kas saskaņā ar 43. panta 5. punktu noteikts izpildāmības pasludināšanas pārsūdzībai, un līdz jebkuras šādas pārsūdzības izlemšanai pret tās puses īpašumu, attiecībā uz kuru prasa izpildi, nedrīkst veikt nekādus izpildes pasākumus, izņemot aizsardzības pasākumus.

48. pants

1. Ja spriedums ir pieņemts ārvalstīs vairākās lietās un ja izpildāmību nav iespējams pasludināt attiecībā uz visām lietām, tiesa vai kompetentā iestāde to pasludina attiecībā uz vienu vai vairākām lietām.

2. Pieteikuma iesniedzējs var pieprasīt pasludināt izpildāmību tikai attiecībā uz kādām atsevišķām sprieduma daļām.

49. pants

Ārvalsts spriedums, kas kā sodu nosaka periodiskus maksājumus, ir izpildāms tajā dalībvalstī, kurā prasa izpildi, vienīgi tad, ja izcelsmes dalībvalsts tiesas ir galīgi noteikušas maksājuma summu.

50. pants

Pieteikuma iesniedzējs, kurš izcelsmes dalībvalstī ir saņēmis pilnīgu vai daļēju juridisko palīdzību vai atbrīvojumu no izmaksām vai izdevumiem, ir tiesīgs šajā iedaļā paredzētajā procedūrā saņemt visplašāko juridisko palīdzību vai visplašāko atbrīvojumu no izmaksām vai izdevumiem, kādu paredz tiesību akti dalībvalstī, kurā prasa izpildi.

▼C1

51. pants

No personas, kura vienā dalībvalstī prasa izpildīt spriedumu, kas pieņemts citā dalībvalstī, neprasa nekāda veida nodrošinājumu, garantiju vai ķīlu tā iemesla dēļ, ka šī persona ir ārvalsts pilsonis vai ka tai nav domicila vai pastāvīgas mītnesvietas dalībvalstī, kurā prasa izpildi.

52. pants

Lietā par izpildāmības pasludināšanu dalībvalstī, kurā prasa izpildi, nedrīkst uzlikt nekādu maksu, nodokli vai nodevu, ko aprēķina, pamatojoties uz attiecīgās lietas vērtību.

3. iedaļa

Kopējie noteikumi

53. pants

1. Persona, kas prasa atzīšanu vai izpildāmības pasludināšanu, iesniedz sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem.

2. Persona, kas prasa izpildāmības pasludināšanu, iesniedz arī 54. pantā minēto apliecību, neskarot 55. pantu.

54. pants

Tās dalībvalsts tiesā vai kompetentā iestādē, kurā pieņemts spriedums, pēc jebkuras ieinteresētās puses lūguma izdod apliecību, izmantojot standarta veidlapu šīs regulas V pielikumā.

55. pants

1. Ja 54. pantā minētā apliecība nav iesniegta, tiesa vai kompetentā iestāde var noteikt termiņu tās iesniegšanai vai pieņemt līdzvērtīgu dokumentu, vai, ja tā uzskata informāciju par pietiekamu, neprasīt iesniegt apliecību.

2. Pēc tiesas vai kompetentās iestādes pieprasījuma iesniedz dokumentu tulkojumus. Tulkojumus apliecina persona, kas tam kvalificēta kādā no dalībvalstīm.

56. pants

Attiecībā uz 53. pantā vai 55. panta 2. punktā minētajiem dokumentiem vai dokumentu par pārstāvja iecelšanu *ad litem* neprasa veikt legalizāciju vai līdzīgas formalitātes.

▼C1

IV NODAĻA

PUBLISKI AKTI UN IZLĪGUMI

57. pants

1. Dokumentu, kas ir oficiāli sagatavots vai reģistrēts kā publisks akts un kas ir izpildāms vienā dalībvalstī, pasludina par izpildāmu citā dalībvalstī, pamatojoties uz pieteikumu, kas iesniegts saskaņā ar 38. un turpmākajos pantos noteikto kārtību. Tiesa, kurā ir iesniegta pārsūdzība saskaņā ar 43. pantu vai 44. pantu, atsakās pasludināt izpildāmību vai atceļ to vienīgi tad, ja attiecīgā akta izpilde ir acīmredzami pretrunā tās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, kurā prasa izpildi.

2. Tādas vienošanās attiecībā uz uzturēšanas saistībām, kuras noslēgtas pārvaldes iestādēs vai kuru autentiskumu tās nodrošinājušas, arī uzskata par publiskiem aktiem 1. punkta nozīmē.

3. Iesniegtajam aktam ir jāatbilst nosacījumiem, lai noteiktu tā autentiskumu izcelsmes dalībvalstī.

4. Attiecīgi piemēro III nodaļas 3. iedaļu. Tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kurā sagatavots vai reģistrēts publisks akts, pēc jebkuras ieinteresētās puses lūguma izdod apliecību, izmantojot standarta veidlapu šīs regulas VI pielikumā.

58. pants

Izlīgums, kas apstiprināts tiesā tiesvedības gaitā un ir izpildāms dalībvalstī, kurā izlīgums noslēgts, ir izpildāms dalībvalstī, kurā prasa izpildi, saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem kā publiski akti. Tās dalībvalsts tiesa vai kompetentā iestāde, kurā apstiprināts izlīgums, pēc jebkuras ieinteresētās puses lūguma izdod apliecību, izmantojot standarta veidlapu šīs regulas V pielikumā.

V NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

59. pants

1. Lai noteiktu, vai puses domicils ir dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, tiesa piemēro savus tiesību aktus.

2. Ja puses domicils nav dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, tad, lai noteiktu, vai puses domicils ir citā dalībvalstī, tiesa piemēro attiecīgās dalībvalsts tiesību aktus.

60. pants

1. Šajā regulā uzņēmējsabiedrības vai citas juridiskās personas, vai fizisku vai juridisku personu apvienības domicils ir vietā, kur ir tās:

a) statūtos noteiktā atrašanās vieta; vai

▼C1

b) galvenais birojs; vai

c) galvenā darbības vieta.

2. Apvienotās Karalistes un Īrijas vajadzībām "statūtos noteiktā atrašanās vieta" ir juridiskā adrese vai, ja šādas adreses nav, inkorporācijas vieta, vai, ja šādas vietas nav, vieta, saskaņā ar kuras tiesību aktiem veikta izveide.

3. Lai noteiktu, vai trasta domicils ir dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, tiesa piemēro savas starptautisko privāttiesību normas.

61. pants

Neskarot labvēlīgākus noteikumus attiecīgo valstu tiesību aktos, personas, kam ir domicils kādā dalībvalstī un ko par netīšu noziedzīgu nodarījumu tiesā krimināltiesās citā dalībvalstī, kuras pilsoņi tās nav, var aizstāvēt atbilstīgi kvalificētas personas, pat ja tās neierodas personiski. Tomēr tiesa, kurā celta prasība, var prasīt ierasties personiski; ja persona neierodas, spriedums, kas pieņemts civillietā, kurā attiecīgajai personai nav bijusi iespēja nodrošināt sev aizstāvību, nav jāatzīst vai jāizpilda citās dalībvalstīs.

62. pants

Zviedrijā saīsinātās tiesāšanās procedūrās par atgādinājumiem veikt maksājumus (*betalningsföreläggande*) un palīdzību (*handräckning*) termins "tiesa" ietver "Zviedrijas naudas piedzīšanas dienestu" (*kronofogdemyndighet*).

63. pants

1. Persona, kuras domicils ir Luksemburgas teritorijā un kura ir iesūdzēta tiesā citā dalībvalstī saskaņā ar 5. panta 1. punktu, var atteikties pakļauties attiecīgās tiesas jurisdikcijai, ja preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas vieta atrodas Luksemburgā.

2. Ja saskaņā ar 1. punktu preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas vieta atrodas Luksemburgā, visas vienošanās par jurisdikciju, lai tās būtu spēkā, ir rakstiskas vai rakstiski apstiprinātas 23. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē.

3. Šā panta noteikumus nepiemēro attiecībā uz līgumiem par finanšu pakalpojumu sniegšanu.

4. Šā panta noteikumus piemēro sešus gadus no šīs regulas spēkā stāšanās dienas.

▼C1

64. pants

1. Tiesvedībā, kas ierosināta strīdā starp Grieķijā vai Portugālē reģistrēta jūras kuģa kapteini un kādu komandas locekli attiecībā uz atalgojumu vai citiem darba nosacījumiem, dalībvalsts tiesa pārbauda, vai diplomātiskajam vai konsulārajam darbiniekam, kurš ir atbildīgs par kuģi, ir paziņots par strīdu. Tā var pieņemt lēmumu, tiklīdz ir paziņots diplomātiskajam vai konsulārajam darbiniekam.

2. Šā panta noteikumus piemēro sešus gadus no šīs regulas spēkā stāšanās dienas.

65. pants

▼A1

1. Vācijā, Austrijā un Ungārijā nevar atsaukties uz 6. panta 2. punktā un 11. pantā paredzēto jurisdikciju tiesvedībā par garantijas nodrošinājumu vai citā tiesvedībā attiecībā uz trešām personām. Pret ikvienu personu, kuras domicils ir citā dalībvalstī, var iesniegt prasību tiesā:

a) Vācijā — attiecībā uz *litis denuntiatio* saskaņā ar Civilprocesa kodeksa (*Zivilprozessordnung*) 68. pantu un 72. līdz 74. pantu,

b) Austrijā — attiecībā uz *litis denuntiatio* saskaņā ar Civilprocesa kodeksa (*Zivilprozessordnung*) 21. pantu,

c) Ungārijā — attiecībā uz *litis denuntiatio* saskaņā ar Civilprocesa kodeksa (*Polgári perrendtartás*) 58. līdz 60. pantu.

2. Spriedumus, kas atbilstīgi 6. panta 2. punktam vai 11. pantam pieņemti citās dalībvalstīs, Vācijā, Austrijā un Ungārijā atzīst un izpilda saskaņā ar III nodaļu. Jebkādas sekas, ko 1. punkta piemērošanas iznākumā šajās dalībvalstīs pieņemtie spriedumi var radīt attiecībā uz trešām personām, atzīst arī pārējās dalībvalstīs.

▼C1

VI NODAĻA

PĀREJAS NOTEIKUMI

66. pants

1. Šo regulu piemēro vienīgi attiecībā uz tiesvedību, kas uzsākta, un dokumentiem, kas oficiāli sagatavoti vai reģistrēti kā publiski akti, pēc šīs regulas stāšanās spēkā.

2. Tomēr, ja tiesvedība izcelsmes dalībvalstī bija uzsākta pirms šīs regulas stāšanās spēkā, pēc minētās dienas pieņemtus spriedumus atzīst un izpilda saskaņā ar III nodaļu:

a) ja tiesvedība izcelsmes dalībvalstī bija uzsākta pēc Briseles konvencijas vai Lugāno konvencijas stāšanās spēkā gan izcelsmes dalībvalstī, gan dalībvalstī, kurā prasa atzīšanu vai izpildi;

▼C1

b) visos pārējos gadījumos – ja jurisdikcijas pamatā ir normas, kas atbilst II nodaļas noteikumiem vai noteikumiem kādā konvencijā starp izcelsmes dalībvalsti un dalībvalsti, kurā prasa atzīšanu vai izpildi, kura bija spēkā, kad tika uzsākta tiesvedība.

VII NODAĻA

SAISTĪBA AR CITIEM INSTRUMENTIEM

67. pants

Šī regula neliedz piemērot noteikumus, kas konkrētos jautājumos reglamentē jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi un kas ietverti Kopienas aktos vai valstu tiesību aktos, kuri saskaņoti ar šādiem aktiem.

68. pants

1. Attiecībās starp dalībvalstīm šī regula aizstāj Briseles konvenciju, izņemot attiecībā uz dalībvalstu teritorijām, kuras ir minētās konvencijas teritoriālajā darbības jomā un attiecībā uz kurām šo regulu nepiemēro saskaņā ar Līguma 299. pantu.

2. Ciktāl šī regula attiecībās starp dalībvalstīm aizstāj Briseles konvencijas noteikumus, visas atsauces uz minēto konvenciju uzskata par atsaucēm uz šo regulu.

69. pants

Saskaņā ar 66. panta 2. punktu un 70. pantu šī regula attiecībās starp dalībvalstīm aizstāj šādas konvencijas un līgumus, kas noslēgti starp divām vai vairākām dalībvalstīm:

▼M9

— Konvencija starp Beļģiju un Franciju par jurisdikciju un spriedumu spēkā esamību un izpildīšanu, šķīrējtiesas lēmumiem un publiskiem aktiem, kas parakstīta Parīzē 1899. gada 8. jūlijā,

— Konvencija starp Beļģiju un Nīderlandi par jurisdikciju, bankrotiem un spriedumu spēkā esamību un izpildīšanu, šķīrējtiesas lēmumiem un publiskiem aktiem, kas parakstīta Briselē 1925. gada 28. martā,

— Konvencija starp Franciju un Itāliju par spriedumu izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Romā 1930. gada 3. jūnijā,

— Konvencija ar protokolu starp Apvienoto Karalisti un Francijas Republiku par savstarpēju spriedumu izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta Parīzē 1934. gada 18. janvārī,

— Konvencija ar protokolu starp Apvienoto Karalisti un Beļģijas Karalisti par savstarpēju spriedumu izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta Briselē 1934. gada 2. maijā,

— Konvencija starp Vāciju un Itāliju par spriedumu izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Romā 1936. gada 9. martā,

▼M9

— Konvencija starp Beļģiju un Austriju par savstarpēju spriedumu un publisku aktu atzīšanu un izpildīšanu attiecībā uz uzturēšanas pienākumiem, kas parakstīta 1957. gada 25. oktobrī Vīnē,

— Konvencija starp Vāciju un Beļģiju par spriedumu, šķīrējtiesas lēmumu un publisku aktu savstarpēju atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Bonnā 1958. gada 30. jūnijā,

— Konvencija starp Nīderlandi un Itāliju par spriedumu izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Romā 1959. gada 17. aprīlī,

— Konvencija starp Vāciju un Austriju par spriedumu, izlīgumu un publisku aktu savstarpēju atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Vīnē 1959. gada 6. jūnijā,

— Konvencija starp Beļģiju un Austriju starpā par spriedumu, šķīrējtiesas lēmumu un publisku aktu savstarpēju atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Vīnē 1959. gada 16. jūnijā,

— Konvencija starp Apvienoto Karalisti un Vācijas Federatīvo Republiku par savstarpēju spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta Bonnā 1960. gada 14. jūlijā,

— Konvencija starp Apvienoto Karalisti un Austriju par savstarpēju spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta Vīnē 1961. gada 14. jūlijā, un Protokols par grozījumiem, kas parakstīts Londonā 1970. gada 6. martā,

— Konvencija Grieķijas un Vācijas starpā par spriedumu, izlīgumu un publisku aktu savstarpēju atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Atēnās 1961. gada 4. novembrī,

— Konvencija starp Beļģiju un Itāliju par spriedumu un citu izpildāmu aktu izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Romā 1962. gada 6. aprīlī,

— Konvencija starp Nīderlandi un Vāciju par spriedumu un citu izpildāmu aktu savstarpēju atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Hāgā 1962. gada 30. augustā,

— Konvencija starp Nīderlandi un Austriju par spriedumu un publisku aktu savstarpēju atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Hāgā 1963. gada 6. februārī,

— Konvencija starp Apvienoto Karalisti un Itālijas Republiku par savstarpēju spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta Romā 1964. gada 7. februārī, un Protokols par grozījumiem, kas parakstīts Romā 1970. gada 14. jūlijā,

— Konvencija starp Franciju un Austriju par spriedumu un publisku aktu atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Vīnē 1966. gada 15. jūlijā,

▼M9

— Konvencija starp Apvienoto Karalisti un Nīderlandes Karalisti par savstarpēju spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta Hāgā 1967. gada 17. novembrī,

— Konvencija starp Spāniju un Franciju par spriedumu un šķīrējtiesas lēmumu atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Parīzē 1969. gada 28. maijā,

— Konvencija starp Luksemburgu un Austriju par spriedumu un publisku aktu atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Luksemburgā 1971. gada 29. jūlijā,

— Konvencija starp Itāliju un Austriju par spriedumu atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Romā 1971. gada 16. novembrī,

— Konvencija starp Spāniju un Itāliju par juridisko palīdzību un spriedumu atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Madridē 1973. gada 22. maijā,

— Konvencija starp Somiju, Islandi, Norvēģiju, Zviedriju un Dāniju par spriedumu atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Kopenhāgenā 1977. gada 11. oktobrī,

— Konvencija starp Austriju un Zviedriju par spriedumu izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Stokholmā 1982. gada 16. septembrī,

— Konvencija starp Spāniju un Vācijas Federatīvo Republiku par spriedumu, izlīgumu un izpildāmu publisku aktu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta Bonnā 1983. gada 14. novembrī,

— Konvencija starp Austriju un Spāniju par spriedumu, izlīgumu un izpildāmu publisku aktu atzīšanu un izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Vīnē 1984. gada 17. februārī,

— Konvencija starp Somiju un Austriju par spriedumu izpildīšanu civillietās un komerclietās, kas parakstīta Vīnē 1986. gada 17. novembrī,

— Līgums starp Beļģiju, Nīderlandi un Luksemburgu par jurisdikciju, bankrotiem un spriedumu, šķīrējtiesas lēmumu un publisku aktu spēkā esamību un izpildīšanu, kas parakstīts Briselē 1961. gada 24. novembrī, ciktāl tas ir spēkā,

— 1927. gada 23. novembrī Lisabonā parakstītā Čehoslovākijas Republikas un Portugāles Konvencija par tiesu nolēmumu atzīšanu un izpildi, kura joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku un Portugāli,

— 1954. gada 16. decembrī Vīnē parakstītā Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas un Austrijas Republikas Konvencija par tiesisko sadarbību,

— 1959. gada 6. martā Budapeštā parakstītā Polijas Tautas Republikas un Ungārijas Tautas Republikas Konvencija par tiesisko palīdzību civillietās, ģimenes lietās un krimināllietās,

▼M9

— 1959. gada 18. jūnijā Atēnās parakstītā Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas un Grieķijas Karalistes Konvencija par spriedumu savstarpēju atzīšanu un izpildi,

— 1960. gada 6. februārī Varšavā parakstītā Polijas Tautas Republikas un Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas Konvencija par tiesisko palīdzību civillietās un krimināllietās, kura joprojām ir spēkā starp Poliju un Slovēniju un starp Poliju un Horvātiju,

— 1960. gada 18. martā Belgradā parakstītais Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas un Austrijas Republikas Nolīgums par šķīrējtiesas nolēmumu un šķīrējtiesas izlīgumu komerclietās savstarpēju atzīšanu un izpildi,

— 1961. gada 10. oktobrī Vīnē parakstītais Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas un Austrijas Republikas Nolīgums par uztura piešķiršanas lietās pieņemtu nolēmumu savstarpēju atzīšanu un izpildi,

— 1963. gada 11. decembrī Vīnē parakstītā Polijas un Austrijas Konvencija par savstarpējām attiecībām civillietās un dokumentiem,

— 1964. gada 20. janvārī Belgradā parakstītais Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas un Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas Līgums par tiesiskajām attiecībām civillietās, ģimenes lietās un krimināllietās, kurš joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Slovēniju un starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Horvātiju,

— 1967. gada 5. aprīlī Varšavā noslēgtā Polijas un Francijas Konvencija par piemērojamiem tiesību aktiem, jurisdikciju un spriedumu izpildi privāttiesību un ģimenes tiesību jomā,

— 1971. gada 18. maijā Parīzē parakstītā Dienvidslāvijas Valdības un Francijas Valdības Konvencija par spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās,

— 1973. gada 12. decembrī Belgradā parakstītā Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas un Beļģijas Karalistes Konvencija par uztura piešķiršanas lietās pieņemtu tiesu nolēmumu atzīšanu un izpildi,

— 1979. gada 8. oktobrī Budapeštā parakstītā Ungārijas un Grieķijas Konvencija par tiesisko palīdzību civillietās un krimināllietās,

— 1979. gada 24. oktobrī Atēnās parakstītā Polijas un Grieķijas Konvencija par tiesisko palīdzību civillietās un krimināllietās,

— 1980. gada 31. jūlijā Budapeštā parakstītā Ungārijas un Francijas Konvencija par tiesisko palīdzību civillietās un ģimenes lietās, par nolēmumu atzīšanu un izpildi un par tiesisko palīdzību krimināllietās, un izraidīšanu,

— 1980. gada 22. oktobrī Atēnās parakstītais Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas un Grieķijas Republikas Līgums par juridisko palīdzību civillietās un krimināllietās, kurš joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Grieķiju,

▼M9

— 1981. gada 30. novembrī Nikosijā parakstītā Kipras Republikas un Ungārijas Tautas Republikas Konvencija par tiesisko palīdzību civillietās un krimināllietās,

— 1982. gada 23. aprīlī Nikosijā parakstītais Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas un Kipras Republikas Līgums par juridisko palīdzību civillietās un krimināllietās, kurš joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Kipru,

— 1984. gada 5. martā Nikosijā parakstītais Kipras Republikas un Grieķijas Republikas Nolīgums par tiesisko sadarbību civiltiesību, ģimenes tiesību, komerctiesību un krimināltiesību jomā,

— 1984. gada 10. maijā Parīzē parakstītais Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas Valdības un Francijas Republikas Valdības Līgums par juridisko palīdzību un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās, ģimenes lietās un komerclietās, kurš joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Franciju,

— 1984. gada 19. septembrī Nikosijā parakstītais Kipras Republikas un Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas Nolīgums par tiesisko palīdzību civillietās un krimināllietās, kurš joprojām ir spēkā starp Kipru un Slovēniju,

— 1985. gada 6. decembrī Prāgā parakstītais Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas un Itālijas Republikas Līgums par juridisko palīdzību civillietās un krimināllietās, kurš joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Itāliju,

— 1987. gada 4. maijā Madridē parakstītais Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas un Spānijas Karalistes Līgums par juridisko palīdzību un civillietās pieņemto tiesu nolēmumu atzīšanu un izpildi, kurš joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Spāniju,

— 1987. gada 21. decembrī Varšavā parakstītais Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas un Polijas Tautas Republikas Līgums par juridisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civillietās, darbtiesiskajās lietās un krimināllietās, kurš joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Poliju,

— 1989. gada 28. martā Bratislavā parakstītais Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas un Ungārijas Tautas Republikas Līgums par juridisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civillietās, ģimenes lietās un krimināllietās, kurš joprojām ir spēkā starp Čehijas Republiku, Slovākiju un Ungāriju,

— 1989. gada 28. aprīlī Varšavā parakstītā Polijas un Itālijas Konvencija par tiesisko palīdzību un civillietās pieņemto spriedumu atzīšanu un izpildi,

— 1992. gada 29. oktobrī Prāgā parakstītais Čehijas Republikas un Slovākijas Republikas Līgums par juridisko palīdzību, ko sniedz tiesu iestādes, un dažu veidu tiesiskajām attiecībām civillietās un krimināllietās,

— 1992. gada 11. novembrī Tallinā parakstītais Latvijas Republikas, Igaunijas Republikas un Lietuvas Republikas Līgums par tiesisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām,

▼M9

— 1993. gada 26. janvārī Varšavā parakstītais Polijas Republikas un Lietuvas Republikas Nolīgums par tiesisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civillietās, ģimenes lietās, darbtiesiskajās lietās un krimināllietās,

— 1994. gada 23. februārī Rīgā parakstītais Latvijas Republikas un Polijas Republikas Nolīgums par tiesisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civillietās, ģimenes lietās, darbtiesiskajās lietās un krimināllietās,

— 1996. gada 14. novembrī Nikosijā parakstītais Kipras Republikas un Polijas Republikas Nolīgums par tiesisko sadarbību civillietās un krimināllietās,

— 1998. gada 27. novembrī Tallinā parakstītais Igaunijas un Polijas Nolīgums par juridiskās palīdzības piešķiršanu un tiesiskajām attiecībām civillietās, darbtiesiskajās lietās un krimināllietās,

— 1930. gada 2. jūlijā Sofijā parakstītā Bulgārijas un Beļģijas Konvencija par dažiem tieslietu jautājumiem,

— 1956. gada 23. martā Sofijā parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas un Dienvidslāvijas Federatīvās Tautas Republikas Nolīgums par savstarpēju tiesisko palīdzību, kurš joprojām ir spēkā starp Bulgāriju un Slovēniju un starp Bulgāriju un Horvātiju,

— 1958. gada 7. oktobrī Bukarestē parakstītais Rumānijas Tautas Republikas un Ungārijas Tautas Republikas Līgums par juridisko palīdzību civillietās, ģimenes lietās un krimināllietās,

— 1958. gada 25. oktobrī Prāgā parakstītais Rumānijas Tautas Republikas un Čehoslovākijas Republikas Līgums par tiesisko palīdzību civillietas, ģimenes lietas un krimināllietās, kurš joprojām ir spēkā starp Rumāniju un Slovākiju,

— 1958. gada 3. decembrī Sofijā parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas un Rumānijas Tautas Republikas Nolīgums par juridisko palīdzību civillietās, ģimenes lietās un krimināllietās,

— 1960. gada 18. oktobrī Belgradā parakstītais Rumānijas Tautas Republikas un Dienvidslāvijas Federatīvās Tautas Republikas Līgums par tiesisko palīdzību un tā Protokols, kurš joprojām ir spēkā starp Rumāniju un Slovēniju un starp Rumāniju un Horvātiju,

— 1961. gada 4. decembrī Varšavā parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas un Polijas Tautas Republikas Nolīgums par tiesisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civillietās, ģimenes lietās un krimināllietās,

— 1965. gada 17. novembrī Vīnē parakstītā Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Austrijas Republikas Konvencija par tiesisko palīdzību civiltiesību un ģimenes tiesību jomā un juridisko dokumentu derīgumu un apmaiņu un tai pievienotais Protokols,

— 1966. gada 16. maijā Sofijā parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas un Ungārijas Tautas Republikas Nolīgums par tiesisko palīdzību civillietās, ģimenes lietās un krimināllietās,

— 1972. gada 19. oktobrī Bukarestē parakstītā Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Grieķijas Republikas Konvencija par juridisko palīdzību civillietās un krimināllietās un tās Protokols,

▼M9

— 1972. gada 11. novembrī Bukarestē parakstītā Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Itālijas Republikas Konvencija par juridisko palīdzību civillietās un krimināllietās,

— 1974. gada 5. novembrī Parīzē parakstītā Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Francijas Republikas Konvencija par juridisko palīdzību civillietās un komerclietās,

— 1975. gada 30. oktobrī Bukarestē parakstītā Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Beļģijas Karalistes Konvencija par juridisko palīdzību civillietās un komerclietās,

— 1976. gada 10. aprīlī Atēnās parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas un Grieķijas Republikas Nolīgums par juridisko palīdzību civillietās un krimināllietās,

— 1976. gada 25. novembrī Sofijā parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas un Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas Nolīgums par tiesisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civillietās, ģimenes lietās un krimināllietās,

— 1978. gada 15. jūnijā Londonā parakstītā Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes Konvencija par juridisko palīdzību civillietās un komerclietās,

— 1979. gada 30. oktobrī Bukarestē parakstītais Papildprotokols Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Beļģijas Karalistes Konvencijai par juridisko palīdzību civillietās un komerclietās,

— 1979. gada 30. oktobrī Bukarestē parakstītā Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Beļģijas Karalistes Konvencija par uztura piešķiršanas lietās pieņemtu tiesu nolēmumu atzīšanu un izpildi,

— 1980. gada 6. novembrī Bukarestē parakstītā Rumānijas Sociālistiskās Republikas un Beļģijas Karalistes Konvencija par laulības šķiršanas lietās pieņemtu tiesu nolēmumu atzīšanu un izpildi,

— 1983. gada 29. aprīlī Nikosijā parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas un Kipras Republikas Nolīgums par tiesisko sadarbību civillietās un krimināllietās,

— 1989. gada 18. janvārī Sofijā parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas Valdības un Francijas Republikas Valdības Nolīgums par savstarpējo juridisko palīdzību civillietās,

— 1990. gada 18. maijā Romā parakstītais Bulgārijas Tautas Republikas un Itālijas Republikas Nolīgums par juridisko palīdzību un nolēmumu izpildi civillietās,

— 1993. gada 23. maijā Sofijā parakstītais Bulgārijas Republikas un Spānijas Karalistes Nolīgums par juridisko palīdzību civillietās,

— 1994. gada 11. jūlijā Bukarestē parakstītais Rumānijas un Čehijas Republikas Līgums par juridisko palīdzību civillietās,

▼M9

— 1997. gada 17. novembrī Bukarestē parakstītā Rumānijas un Spānijas Karalistes Konvencija par nolēmumu piekritību, atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās,

— 1997. gada 17. novembrī Bukarestē parakstītā Rumānijas un Spānijas Karalistes Konvencija, kas papildina Hāgas Konvenciju civilprocesa jautājumos (Hāga, 1954. gada 1. marts),

— 1999. gada 15. maijā Bukarestē parakstītais Rumānijas un Polijas Republikas Līgums par juridisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civillietās,

— 1968. gada 7. martā Belgradā parakstītais Dienvidslāvijas Federatīvās Sociālistiskās Republikas un Ungārijas Tautas Republikas Nolīgums par savstarpēju tiesisko palīdzību, kurš joprojām ir spēkā starp Horvātiju un Ungāriju,

— 1994. gada 7. februārī Zagrebā parakstītais Horvātijas Republikas un Slovēnijas Republikas Nolīgums par tiesisko sadarbību civillietās un krimināllietās.

▼C1

70. pants

1. Līgums un konvencijas, kas minētas 69. pantā, paliek spēkā attiecībā uz jautājumiem, kuros nepiemēro šo regulu.

2. Tie paliek spēkā attiecībā uz pieņemtiem spriedumiem un attiecībā uz dokumentiem, kas oficiāli sagatavoti vai reģistrēti kā publiski akti pirms šīs regulas stāšanās spēkā.

71. pants

1. Šī regula neietekmē konvencijas, kurās dalībvalstis ir līgumslēdzējas puses un kuras saistībā ar konkrētiem jautājumiem reglamentē jurisdikciju vai spriedumu atzīšanu vai izpildi.

2. Lai 1. punktu interpretētu vienveidīgi, to piemēro šādi:

a) šī regula neliedz tiesai kādā valstī, kura ir līgumslēdzēja puse konvencijā par kādu konkrētu jautājumu, īstenot jurisdikciju saskaņā ar attiecīgo konvenciju, pat ja atbildētāja domicils ir citā dalībvalstī, kura nav attiecīgās konvencijas līgumslēdzēja puse. Tiesa, kas izskata prasību, jebkurā gadījumā piemēro šīs regulas 26. pantu;

b) spriedumus, ko kādā dalībvalstī ir pieņēmusi tiesa, īstenojot konvencijā par kādu konkrētu jautājumu paredzētu jurisdikciju, saskaņā ar šo regulu atzīst un izpilda citā dalībvalstī.

Ja konvencija par kādu konkrētu jautājumu, kuras līgumslēdzējas puses ir gan izcelsmes dalībvalsts, gan dalībvalsts, kurā prasa atzīšanu vai izpildi, paredz nosacījumus spriedumu atzīšanai un izpildei, tad piemēro minētos nosacījumus. Jebkurā gadījumā var piemērot šīs regulas noteikumus, kas attiecas uz spriedumu atzīšanas un izpildes procedūrām.

▼C1

72. pants

Šī regula neietekmē nolīgumus, ar kuriem dalībvalstis pirms šīs regulas stāšanās spēkā saskaņā ar Briseles konvencijas 59. pantu ir uzņēmušās neatzīt spriedumus, kas citās minētās konvencijas līgumslēdzējās valstīs pieņemti attiecībā uz atbildētājiem, kuru domicils vai pastāvīgā mītnesvieta ir trešā valstī, ja minētās konvencijas 4. pantā noteiktajos gadījumos spriedumu var pamatot vienīgi ar jurisdikciju, kas noteikta minētās konvencijas 3. panta otrajā daļā.

VIII NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

73. pants

Vēlākais, piecus gadus pēc šīs regulas stāšanās spēkā Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Ekonomikas un sociālo lietu komitejai pārskatu par šīs regulas piemērošanu. Pārskatam vajadzības gadījumā pievieno priekšlikumu par šīs regulas pielāgošanu.

74. pants

1. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus dokumentus, ar ko groza I līdz IV pielikumā norādītos sarakstus. Komisija atbilstīgi pielāgo attiecīgos pielikumus.

▼M5

2. To veidlapu precizēšanu vai tehnisku koriģēšanu, kuru paraugi doti V un VI pielikumā, apstiprina Komisija. Pasākumus, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs regulas elementus, pieņem saskaņā ar 75. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

75. pants

1. Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

▼C1

76. pants

Šī regula stājas spēkā 2002. gada 1. martā.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu.

▼**M11**

I PIELIKUMS

Regulas 3. panta 2. punktā un 4. panta 2. punktā minētās jurisdikcijas normas

— Bulgārijā – Starptautisko privāttiesību kodeksa 4. panta pirmās daļas 2. punkts,

— Čehijā – Starptautisko privāttiesību likums Nr. 91/2012, jo īpaši tā 6. pants,

— Dānijā – Tiesvedības likuma (*lov om rettens pleje*) 246. panta otrā un trešā daļa,

— Vācijā – Civilprocesa kodeksa (*Zivilprozeßordnung*) 23. pants,

— Igaunijā – Civilprocesa kodeksa (*Tsiviilkohtumenetluse seadustik*) 86. pants (piekritība pēc nekustamā īpašuma atrašanās vietas), ciktāl prasības priekšmets nav saistīts ar personas nekustamo īpašumu, un Civilprocesa kodeksa 100. pants (prasība par standartnoteikumu piemērošanas izbeigšanu), ciktāl prasība ir iesniedzama tiesā, kuras teritoriālajā jurisdikcijā ir tikuši piemēroti šādi standartnoteikumi,

— Grieķijā – Civilprocesa kodeksa (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*) 40. pants,

— Francijā – Civilkodeksa (*Code civil*) 14. un 15. pants,

— Horvātijā – Starptautisko privāttiesību likuma (par konkrētu tiesisko attiecību kolīzijas normām) 54. pants,

— Īrijā – normas par jurisdikcijas pamatošanu ar dokumentu par tiesvedības uzsākšanu, kurš izsniegts atbildētājam viņa pagaidu uzturēšanās laikā Īrijā,

— Itālijā – 1995. gada 31. maija likuma Nr. 218 3. un 4. pants,

— Kiprā – 1960. gada Tiesu likuma Nr. 14 (ar grozījumiem) 21. panta 2. punkts,

— Latvijā – Civilprocesa likuma 27. pants un 28. panta trešā, piektā, sestā un devītā daļa,

— Lietuvā – Civilprocesa kodeksa (*Civilinio proceso kodeksas*) 783. panta trešā daļa, 787. pants un 789. panta trešā daļa,

— Luksemburgā – Civilkodeksa (*Code civil*) 14. un 15. pants,

— Ungārijā – 1979. gada Starptautisko privāttiesību dekrētlikuma Nr. 13 (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*) 57. pants,

— Maltā – Tiesu organizācijas un civilprocesa kodeksa (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili*) 12. nodaļas 742., 743. un 744. pants un Komerckodeksa (*Kodiċi tal-kummerċ*) 13. nodaļas 549. pants,

— Austrijā – Tiesu jurisdikcijas likuma (*Jurisdiktionsnorm*) 99. pants,

— Polijā – Civilprocesa kodeksa (*Kodeks postępowania cywilnego*) 1103^{7}. panta 4. punkts, kā arī 1110. pants (ciktāl tajā piekritība ir noteikta, pamatojoties vienīgi uz vienu no šādiem apstākļiem: prasītājs ir Polijas pilsonis vai arī viņa parastā uzturēšanās vieta, pastāvīgā dzīvesvieta vai juridiskā adrese atrodas Polijā),

▼**M11**

— Portugālē – Civilprocesa kodeksa (*Código de Processo Civil*) 63. panta pirmā daļa – ciktāl tas var aptvert pārspīlētu pamatojumu, piemēram, attiecībā uz tās vietas tiesu jurisdikciju, kur atrodas filiāle, aģentūra vai citāda pārstāvniecība (kas atrodas Portugālē), ja atbildētājs ir centrālā pārvalde (kas atrodas ārvalstī), kā arī Darba procesa kodeksa (*Código de Processo de Trabalho*) 10. pants – ciktāl tas var aptvert pārspīlētu pamatojumu, piemēram, attiecībā uz tās vietas tiesu jurisdikciju, kur atrodas prasītāja domicils, tiesvedībā, kas saistīta ar atsevišķiem darba līgumiem un ko darbinieks uzsācis pret savu darba devēju,

— Rumānijā – Civilprocesa kodeksa (likuma Nr. 134/2010) 1065.–1081. pants (VII daļas (Starptautiskais civilprocess) I sadaļa (Rumānijas tiesu starptautiskā jurisdikcija),

— Slovēnijā – Starptautisko privāttiesību un procesa likuma (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) 48. panta otrā daļa kopsakarā ar Civilprocesa likuma (*Zakon o pravdnem postopku*) 47. panta otro daļu, kā arī Starptautisko privāttiesību un procesa likuma 58. pants kopsakarā ar Civilprocesa likuma 59. pantu,

— Slovākijā – Starptautisko privāttiesību likuma (Nr. 97/1963) 37.–37.e pants un ar to saistītās procesuālās normas,

— Somijā – Tiesvedības kodeksa (*oikeudenkäymiskaari*/*rättegångsbalken*) 10. nodaļas 18. panta pirmās daļas 1. un 2. punkts,

— Zviedrijā – Tiesvedības kodeksa (*rättegångsbalken*) 10. nodaļas 3. panta pirmās daļas pirmais teikums,

— Apvienotajā Karalistē – normas par jurisdikcijas pamatošanu ar:

a) dokumentu par tiesvedības uzsākšanu, kurš izsniegts atbildētājam viņa pagaidu uzturēšanās laikā Apvienotajā Karalistē; vai

b) atbildētājam piederošu nekustamo īpašumu Apvienotajā Karalistē; vai

c) Apvienotajā Karalistē esoša nekustamā īpašuma apķīlāšanu (aresta izlikšanu) par labu prasītājam.

▼**M11**

II PIELIKUMS

Tiesas (vai kompetentās iestādes), kurās var iesniegt 39. pantā minēto pieteikumu

— Beļģijā – *tribunal de première instance* vai *rechtbank van eerste aanleg*, vai *erstinstanzliches Gericht*,

— Bulgārijā – *окръжния съд*,

— Čehijā – *okresní soudy*,

— Dānijā – *byret*,

— Vācijā –

a) *Landgericht* palātas priekšsēdētājs,

b) publiska akta izpildāmības pasludināšanas procedūrā – notārs,

— Igaunijā – *maakohus* (pirmās instances tiesa),

— Grieķijā – *Μονομελές Πρωτοδικείο*,

— Spānijā – *Juzgado de Primera Instancia*,

— Francijā –

a) *greffier en chef du tribunal de grande instance*,

b) notariāla publiska akta izpildāmības pasludināšanas pieteikuma gadījumā – *président de la chambre départementale des notaires*,

— Horvātijā – *općinski sudovi* (civillietās), *Općinski građanski sud u Zagrebu* un *trgovački sudovi* (komerclietās),

— Īrijā – *High Court*,

— Itālijā – *corte d'appello*,

— Kiprā – *Επαρχιακό Δικαστήριο*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Οικογενειακό Δικαστήριο*,

— Latvijā – rajona (vai attiecīgi pilsētas) tiesa,

— Lietuvā – *Lietuvos apeliacinis teismas*,

— Luksemburgā – *Tribunal d'arrondissement* priekšsēdētājs,

— Ungārijā – *törvényszék székhelyén működő járásbíróság*, savukārt Budapeštā – *Budai Központi Kerületi Bíróság*,

— Maltā – *Prim Awla tal-Qorti Ċivili* vai *Qorti tal-Maġistrati ta Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Reġistratur tal-Qorti* ar *Ministru responsabbli għall-Ġustizzja* starpniecību,

— Nīderlandē – *voorzieningenrechter van de rechtbank*,

— Austrijā – *Bezirksgericht*,

— Polijā – *sąd okręgowy*,

— Portugālē – *Tribunal de Comarca*,

▼**M11**

— Rumānijā – *Tribunal*,

— Slovēnijā – *okrožno sodišče*,

— Slovākijā – *okresný súd*,

— Somijā – *käräjäoikeus*/*tingsrätt*,

— Zviedrijā – *Svea hovrätt*,

— Apvienotajā Karalistē –

a) Anglijā un Velsā – *High Court of Justice*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Family Court* ar *Secretary of State* starpniecību,

b) Skotijā – *Court of Session*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Sheriff Court* ar *Scottish Ministers* starpniecību,

c) Ziemeļīrijā – *High Court of Justice*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Magistrates' Court* ar *Department of Justice* starpniecību,

d) Gibraltārā *Supreme Court of Gibraltar*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Magistrates' Court* ar Gibraltāra *Attorney General* starpniecību.

▼**M11**

III PIELIKUMS

Tiesas, kurās var iesniegt 43. panta 2. punktā minēto sūdzību

— Beļģijā –

a) attiecībā uz atbildētāja pārsūdzību – *tribunal de première instance* vai *rechtbank van eerste aanleg*, vai *erstinstanzliche Gericht*,

b) attiecībā uz prasītāja pārsūdzību – *Cour d'appel* vai *hof van beroep*,

— Bulgārijā – *Апелативен съд – София*,

— Čehijā – *okresní soudy*,

— Dānijā – *landsret*,

— Vācijā – *Oberlandesgericht*,

— Igaunijā – *ringkonnakohus*,

— Grieķijā – *Εφετείο*,

— Spānijā – *Audiencia Provincial* ar *Juzgado de Primera Instancia*, kas ir pieņēmusi pārsūdzēto lēmumu, starpniecību,

— Francijā –

a) *cour d'appel* (ja pieteikums ir pieņemts izskatīšanai) vai

b) *tribunal de grande instance* priekšsēdētājs (ja pieteikums ir ticis noraidīts),

— Horvātijā – *županijski sud* ar *općinski sud* starpniecību (civillietās) vai *Visoki trgovački sud Republike Hrvatske* ar *trgovački sud* starpniecību (komerclietās),

— Īrijā – *High Court*,

— Itālijā – *corte d'appello*,

— Kiprā – *Επαρχιακό Δικαστήριο*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Οικογενειακό Δικαστήριο*,

— Latvijā – apgabaltiesa ar rajona (vai attiecīgi pilsētas) tiesas starpniecību,

— Lietuvā – *Lietuvos apeliacinis teismas*,

— Luksemburgā – *Cour supérieure de justice* (civillietu apelācijas tiesas sastāvā),

— Ungārijā – *törvényszék* (savukārt Budapeštā – *Fővárosi Törvényszék*) ar *törvényszék székhelyén működő járásbíróság* (Budapeštā – *Budai Központi Kerületi Bíróság*) starpniecību,

— Maltā – *Qorti tal-Appell* saskaņā ar pārsūdzības procedūru, kas noteikta *Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili* 12. nodaļā, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Prim' Awla tal-Qorti Ċivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha'* (*ċitazzjoni*),

— Nīderlandē – *rechtbank*,

— Austrijā – *Landesgericht* ar *Bezirksgericht* starpniecību,

— Polijā – *sąd apelacyjny* ar *sąd okręgowy* starpniecību,

▼**M11**

— Portugālē – *Tribunal da Relação*; pārsūdzība tiek sākta, aizpildot pieteikumu saskaņā ar spēkā esošajiem valsts tiesību aktiem un iesniedzot to tiesā, kuras lēmums tiek pārsūdzēts,

— Rumānijā – *Curte de Apel*,

— Slovēnijā – *okrožno sodišče*,

— Slovākijā – apelācijas instances tiesa ar tās rajona (pilsētas) tiesas starpniecību, kuras lēmums tiek pārsūdzēts,

— Somijā – *hovioikeus/hovrätt*,

— Zviedrijā – *Svea hovrätt*,

— Apvienotajā Karalistē –

a) Anglijā un Velsā – *High Court of Justice*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Magistrates' Court*,

b) Skotijā *Court of Session*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Sheriff Court*,

c) Ziemeļīrijā – *High Court of Justice*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Magistrates' Court*,

d) Gibraltārā – *Supreme Court of Gibraltar*, savukārt lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Magistrates' Court*.

▼**M11**

IV PIELIKUMS

Pārsūdzības iespējas saskaņā ar 44. pantu

— Beļģijā, Grieķijā, Spānijā, Francijā, Itālijā, Luksemburgā un Nīderlandē – pārsūdzība kasācijas kārtībā,

— Bulgārijā – *обжалване пред Върховния касационен съд*,

— Čehijā – pārsūdzība (*dovolání*), pieteikums par tiesvedības atjaunošanu (*žaloba na obnovu řízení*) un sūdzība par nolēmuma atcelšanu (*žaloba pro zmatečnost*),

— Dānijā – pārsūdzība *Højesteret* (ar *Procesbevillingsnævnet* starpniecību),

— Vācijā – *Rechtsbeschwerde*,

— Igaunijā – *kassatsioonikaebus*,

— Slovēnijā – pārsūdzība *Vrhovno sodišče Republike Slovenije*,

— Īrijā – pārsūdzība par tiesību normu nepareizu piemērošanu *Supreme Court*,

— Kiprā – pārsūdzība Augstākajā tiesā,

— Latvijā – kasācijas sūdzība Augstākās tiesas Senātā (ar apgabaltiesas starpniecību),

— Lietuvā – kasācijas sūdzība *Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*,

— Ungārijā – *felülvizsgálati kérelem*,

— Maltā – pārsūdzība citā tiesā nav iespējama; lietās par uzturlīdzekļu piedziņu – *Qorti tal-Appell* saskaņā ar pārsūdzības procedūru, kas noteikta *kodiċi ta' Organizzazzjoni u Procedura Ċivili* 12. nodaļā,

— Austrijā – *Revisionsrekurs*,

— Polijā – *skarga kasacyjna*,

— Portugālē – pārsūdzība par tiesību normu nepareizu piemērošanu,

— Rumānijā – *recursul*,

— Slovēnijā – pārsūdzība *Vrhovno sodišče Republike Slovenije*,

— Slovākijā – *dovolanie*,

— Somijā – pārsūdzība *korkein oikeus*/*högsta domstolen*,

— Zviedrijā – pārsūdzība *Högsta domstolen*,

— Apvienotajā Karalistē – vienreizēja pārsūdzība par tiesību normu nepareizu piemērošanu.

▼C1

V PIELIKUMS

Regulas 54. vai 58. pantā minētā apliecība par spriedumiem un izlīgumiem

(English, inglés, anglais, inglese ...)

1. Izcelsmes dalībvalsts
2. Tiesa vai kompetentā iestāde, kas izdevusi apliecību
   2.1. Vārds
   2.2. Adrese
   2.3. Tālr./fakss/e–pasts
3. Tiesa, kas pieņēma spriedumu/apstiprināja izlīgumu (*)
   3.1. Tiesas veids
   3.2. Tiesas atrašanās vieta
4. Spriedums/izlīgums (*)
   4.1. Datums
   4.2. Atsauces numurs
   4.3. Spriedumā/izlīgumā iesaistītās puses (*)
      4.3.1. Prasītāja(-u) vārds(-i)
      4.3.2. Atbildētāja(-u) vārds(-i)
      4.3.3. Citu pušu vārdi, ja tādas ir
   4.4. Ja spriedums pieņemts aizmuguriski – diena, kad izsniegts dokuments, ar kuru celta prasība
   4.5. Sprieduma/izlīguma (*) **teksts, kas pievienots šai apliecībai**
5. To personu vārdi, kurām piešķirta juridiska palīdzība

Spriedums/izlīgums (*) izpildāms izcelsmes dalībvalstī (regulas 38. un 58. pants) pret:

Vārds, uzvārds:

…… (vieta), (datums) ……

Paraksts un/vai zīmogs ……

(*) Lieko svītrot.

▼C1

VI PIELIKUMS

Regulas 57. panta 4. punktā minētā apliecība par publiskiem aktiem

(English, inglés, anglais, inglese ...)

1. Izcelsmes dalībvalsts
2. Kompetentā iestāde, kas izdevusi apliecību
   2.1. Vārds
   2.2. Adrese
   2.3. Tālr./fakss/e–pasts
3. Iestāde, kas apliecinājusi akta autentiskumu
   3.1. Iestāde, kas iesaistīta publiskā akta sagatavošanā (attiecīgā gadījumā)
      3.1.1. Iestādes nosaukums
      3.1.2. Iestādes atrašanās vieta
   3.2. Iestāde, kas reģistrējusi publisko aktu (attiecīgā gadījumā)
      3.2.1. Iestādes veids
      3.2.2. Iestādes atrašanās vieta
4. Publiskais akts
   4.1. Akta apraksts
   4.2. Datums
      4.2.1. kurā akts sagatavots
      4.2.2. ja datums atšķiras: kurā akts reģistrēts
   4.3. Atsauces numurs
   4.4. Aktā minētās puses
      4.4.1. Kreditora vārds
      4.4.2. Parādnieka vārds
5. Šai apliecībai pievienotās izpildāmās saistības teksts

Publiskais akts ir izpildāms pret parādnieku izcelsmes dalībvalstī (regulas 57. panta 1. punkts)

…… (vieta), (datums) ……

Paraksts un/vai zīmogs ……